

≡ [Menú](#)

[Llibres](#)

[Art](#)

[Llengua](#)

[Escenes](#)

[Pantalles](#)

[Música](#)

[Podcast](#)

[Humor](#)

[Biblioteca digital](#)

[Més](#) ▼

[Agenda](#)

[Butlletí](#)

[Firmes](#)

[Premi de contes](#)

[Premis Núvol](#)

[Sa il·lustríssima](#)

[La ruta del jazz](#)

[Arxipèlag](#)

[Serra d'Or](#)

[Barcelona Clàssica](#)

[El Culturista](#)

[Ara Llegim](#)

[Lúdica](#)

Segueix-nos:

[Cerca](#)

Simone Weil i **Simone de Beauvoir** van mantenir una sola conversa. Encara estudiants, les dues passejaven regularment pels jardins de la Sorbona, preparant-se per superar uns mateixos exàmens. Weil havia adquirit una certa reputació al campus: no només vestia marcianament, austera i masculina, sinó que aquells dies corria el rumor que, en conèixer les notícies d'una onada de fam que havia castigat la Xina, Weil s'havia posat a plorar. Admirada per "un cor capaç de bategar a través del món", Beauvoir va voler trencar el gel. El xoc va ser instantani: en algun moment de la conversa, Weil va declarar que l'única cosa fonamental era aconseguir que la Revolució alimentés a tots els homes de la terra. Beauvoir va objectar igual de convençuda que el problema no era fer els homes feliços, sinó trobar sentit a la seva existència. Weil se la va mirar de dalt a baix i va respondre: "Ja es veu que tu no has patit mai gana". No van tornar a parlar mai més.

≡ [Menú](#)

[Llibres](#)
[Art](#)
[Llengua](#)
[Escenes](#)
[Pantalles](#)
[Música](#)
[Podcast](#)
[Humor](#)
[Biblioteca digital](#)
[Més ▾](#)
[Agenda](#)
[Butlletí](#)
[Firmes](#)
[Premi de contes](#)
[Premis Núvol](#)
[Sa il·lustríssima](#)
[La ruta del jazz](#)
[Arxipèlag](#)
[Serra d'Or](#)
[Barcelona Clàssica](#)
[El Culturista](#)
[Ara Llegim](#)
[Lúdica](#)
 Segueix-nos:

 [Cerca](#)

Simone Weil

La història de la segona meitat del segle XX i el que portem del XXI és la de la beuavorització de l'esquerra, per a la qual Weil tenia un nom precís: “espiritualistes de classe mitjana”. Ionquis de la Teoria que sempre proporciona una excusa per esmunyir-se del sacrifici personal, els intel·lectuals d'esquerres s'han anat divorciant progressivament de les preocupacions i el llenguatge de les classes baixes, envers les quals ja ni tan sols dissimulen el paternalisme i el menyspreu. Actuar per compassió, anar de voluntària al front per ajudar el bàndol republicà a la Guerra Civil espanyola, donar el seu sou als pobres o treballar voluntàriament a la fàbrica per conèixer i ajudar de primera mà els oprimits (els de debò), totes coses que Simone Weil tenia temps de fer mentre pensava i escrivia, són vistes avui com vestigis de la moral cristiana que distreuen de la formació de l'autèntic revolucionari: l'estudiant universitari convenientment desconstruït.

Per això sempre és una bona notícia que l'esquerra torni a llegir Simone Weil. Si en els últims anys hi ha hagut una eclosió d'edicions castellanques, clarament pensades per sacsejar els dogmes del progressisme *millenial*, en català patíem un buit absolut, que comença a esmenar-se gràcies a la primera traducció de Weil a la llengua de **Maria Mercè Marçal**: *La gravetat i la gràcia* (Fragmenta), traduït per **Pau Matheu**. *La gravetat i la gràcia* és el text més famós de Weil i una introducció idònia al seu vocabulari: publicat pòstumament, el llibre és una tria de fragments dels quaderns manuscrits de Weil feta per l'escriptor **Gustave Thibon**, a qui la filòsofa va confiar la seva obra inèdita. El resultat és un dels millors exercicis d'espeleologia aforística mai escrits: cada capítol versa sobre un tema en el qual Weil davalla, frase punxeguda a frase punxeguda, i cada salt intel·lectual al buit depèn de tenir els estreps ben clavats en el nivell anterior. En sintonia feliç amb el títol, la sensació d'ascendir i de descendir es barregen en la lectura, com si a mesura que aprofundim (gravetat) adquiríssim una comprensió més lleugera (gràcia). Sigui parlant de l'amor, de la desgràcia o de l'atenció, acompanyar a Weil sempre és arriscar-se a baixar a la mina per trobar-hi or.

≡ [Menú](#)

[Llibres](#)
[Art](#)
[Llengua](#)
[Escenes](#)
[Pantalles](#)
[Música](#)
[Podcast](#)
[Humor](#)
[Biblioteca digital](#)
[Més ▾](#)
[Agenda](#)
[Butlletí](#)
[Firmes](#)
[Premi de contes](#)
[Premis Núvol](#)
[Sa il·lustríssima](#)
[La ruta del jazz](#)
[Arxipèlag](#)
[Serra d'Or](#)
[Barcelona Clàssica](#)
[El Culturista](#)
[Ara Llegim](#)
[Lúdica](#)

Segueix-nos:

[Cerca](#)

I per què hem de posar l'èmfasi en la Weil política si a *La gravetat i la gràcia* hi trobem la Weil més espiritual? Perquè com testimonia la topada amb Beauvoir, les dues són una mateixa cosa. El problema polític de la humanitat és un problema espiritual, perquè "esperit" és el millor concepte que tenim per designar allò tan estrany del pensament, sentiment i acció rutilant alhora. Quan la intel·lectualitat revolucionària va deixar de creure en l'existència de valors externs a ella mateixa, va perdre la capacitat de motivar-nos. I, previsiblement, cap moviment social format per cíncics ha aconseguit els objectius que es proposava. És clar que tot això es va fer perquè la fe és perillosa. Però la teologia política de Weil ens recorda que un món sense creences és un món cruït sota la bota de la gravetat. Sobre les cues d'aliments que va presenciar, l'autora escriu: "La gent que esperava dreta, immòbil, d'una de la matinada a vuit del matí per aconseguir un ou, difícilment ho hauria fet per salvar una vida humana [...]. Els mòbils baixos contenen més energia que els mòbils elevats. Problema: ¿com transferir als mòbils elevats l'energia associada als mòbils baixos?". Aquesta és la gran pregunta de l'esquerra, i per respondre-la no n'hi ha prou amb la desconstrucció.

Fes-te iptor de Núvol

Suma't al digital de cultura i gaudeix d'un munt d'avantatges

Participa en sortejos setmanals i guanya llibres

